

Arrest

nr. 230 013 van 10 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 april 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 31 oktober 2013 dient verzoekster een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van A.O. Op 29 april 2014, met kennisgeving op 30 april 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Met arrest nr. 132 702 van 3 november 2014 wordt het beroep tegen voornoemde beslissing verworpen.

1.2. Op 8 september 2014 dient verzoekster een tweede aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 31 maart 2014 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister wordt het geregistreerd partnerschap op 23 januari 2017 eenzijdig stopgezet. Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet wordt verzoekster op 22 mei 2018 verzocht om haar individuele situatie toe te lichten.

1.4. Op 9 april 2019 neemt de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: K(...)

Voorna(a)m(en): B(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° (gelijkwaardig aan het huwelijk) of 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 08.09.2014 in functie van haar partner O(...) A(...) (...). Het verblijfsrecht werd erkend en de F-kaart werd afgeleverd op 31.03.2015. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister werd het geregistreerd partnerschap op 23.01.2017 éénzijdig stopgezet. Dhr. A(...) vestigde zich toen ook op een ander adres. Conform art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 22.05.2018 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 31.05.2018, daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- *Attest 'geen steun' Sociaal Huis H(...) (...) dd. 18.06.2018*
- *Getuigschrift van woonst dd. 07.10.2013*
- *Attest van inburgering dd. 07.09.2012*
- *Uittreksel 'mypension.be' dd. 18.06.2018*
- *Attest van aanmelding bij het onthaalbureau dd. 31.01.2012*
- *Attest van aanwezigheid PVCO Moderne Talen dd. 30.06.2017*
- *Getuigschrift maatschappelijke oriëntatie*
- *Getuigschrift van samenwoning dd. 18.06.2018*
- *Betekening socio-economisch onderzoek*

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet aan de cumulatieve voorwaarde voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en haar familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene legde een uittreksel van 'mypension.be' voor en een attest dat ze geen steun krijgt van het Sociaal Huis in Houthalen Helchteren.

Onderzoek via de databank van de RSZ, Dolsis, wijst uit dat betrokkene heden niet tewerkgesteld is. In hoeverre mevrouw K(...) heden over een vervangingsinkomen kan beschikken blijkt niet uit de voorgelegde stukken. In de brief waarin betrokkene werd verzocht stukken over te maken betreffende haar huidige situatie is nochtans opgenomen dat voor zover betrokkene nog geen uitsluitel had over haar verblijfsrecht, zij ons diende op de hoogte te brengen van alle relevante wijzigingen betreffende haar situatie. Het kwam betrokkene dus toe haar stavingsdocumenten te actualiseren. De Dienst vreemdelingenzaken is immers niet bevoegd om vast te stellen of betrokkene al dan niet recht heeft op een vervangingsinkomen, dat kan enkel de RVA of desgevallend de mutualiteit.

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, dienen volgende zaken worden opgemerkt. Betrokkene is kennelijk eind 2010 in België aangekomen. Ze deed aanvankelijk een aanvraag tot verblijf omwille van medische redenen, die op 12.04.2012 negatief werd afgesloten. In december 2012 een nieuwe aanvraag, opnieuw omwille van medische redenen. Op 19.03.2013 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Ze vroeg daarna verschillende keren gezinshereniging aan met haar partner. Na een arrest van de RVV werd uiteindelijk het verblijfsrecht erkend op 31.03.2015. Het verblijf van voor die datum kan hier niet in rekening worden gebracht gezien betrokkene aanvragen tot verblijf indiende die ongegrond bleken. Mevrouw heeft het verblijf gebaseerd op de F-kaart van nog geen 5 jaar, waardoor haar verblijfsrecht intrekbaar is. Wat betreft de leeftijd van mevrouw K(...) kunnen we vaststellen dat zij een volwassen vrouw is en met 52 jaar niet van dermate hoge leeftijd dat het beëindigen van haar verblijfsrecht als inhumain zou moeten worden beschouwd. Voor zover wij kennis hebben van medische gegevens van betrokkene, dient te worden gesteld dat geen van haar medische elementen heeft kunnen leiden tot erkenning van haar verblijf. Er werd tot twee keer toe beslist dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, of het risico inhoudt dat zij een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in het land van herkomst. Zij heeft verder geen nieuwe medische elementen aangehaald, waardoor kan aangenomen worden dat er geen nieuwe medische bezwaren zijn. Wat betreft haar gezinssituatie lijkt dat deze compleet gewijzigd is. Mevrouw K(...) is niet meer samen gevestigd met meneer O(...) A(...), in functie van wie zij verblijfsrecht kreeg. Hun wettelijke samenwoning is eveneens stopgezet. Betrokkene heeft daarna met haar zoon, en ook een korte periode met M(...) A(...) samengewoond. Nu is zij opnieuw met haar zoon, A(...) K(...), gevestigd. Betrokkenes zoon is een volwassen persoon die zelfstandig een gezinsleven kan uitbouwen zonder aanwezigheid van zijn moeder. De gezinsband met een volwassen zoon kan evengoed op afstand behouden blijven. Wat betreft betrokkenes economische situatie, legde zij enkel een uittreksel van 'mypension.be' voor. Hieruit blijkt dat betrokkene van 2013-2014 als werknemer heeft gewerkt, het jaar erna als zelfstandige en in 2016-2017 opnieuw als werknemer. Volgens de RSZ databank Dolsis blijkt echter dat betrokkene slechts enkele dagen tewerkgesteld was in 2013. Van een tewerkstelling nadien of een huidige tewerkstelling is nergens sprake. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkenes economische bezigheden van een buitengewone integratie getuigen en daarom het verblijfsrecht beter niet beëindigd kan worden. Qua sociale en culturele integratie legde mevrouw K(...) haar aanwezigheid in lessen Nederlands, een getuigenschrift van lessen maatschappelijke oriëntatie en een attest inburgering voor. Deze zaken kunnen echter niet gezien worden als een uitzonderlijke graad van integratie of een bijzondere moeite van betrokkene om geïntegreerd te geraken, gezien dit wettelijke verplichtingen zijn. Tot slot wat betreft haar bindingen met het land van herkomst, daar legde zij zelf niets van voor. Het is echter redelijk aan te nemen dat mevrouw K(...) nog voldoende affiniteit heeft met de taal/talen en met de sociale en culturele gebruiken in het land van herkomst gezien de lange periode die zij in Turkije heeft gewoond. Het is redelijk te stellen dat ze in staat moet zijn om daar spoedig terug aansluiting te vinden met de samenleving."

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft een synthesesamenvatting neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten en de Vrijheden (hierna: het EVRM) en artikel 54 van het van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Het middel luidt als volgt:

“schending van de motiveringsplicht: schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in samenhang met de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de schending van artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980. "De motivering van een bestuurshandeling heeft twee facetten. Elke bestuurshandeling moet steunen op motieven in feite en motieven in rechte...Soms echter eist een rechtsregel dat de motieven in het besluit zelf (voor zover dit schriftelijk wordt vastgelegd) worden opgenomen. Dit noemt men dan de formele motivering... Maar daaruit mag men niet concluderen dat aan de formele motiveringsplicht voldaan is, als er maar motieven in het document staan; daarmee zijn er zuiver formeel wel motieven, maar het spreekt vanzelf dat die motieven ook deugdelijk (afdoende) draagkrachtig moeten zijn. Formele motivering moet derhalve begrepen worden als een toevoeging aan de inhoudelijke motiveringsplicht: niet alleen moeten er motieven in de beslissing staan (formeel aspect), ze moeten ook deugdelijk zijn (inhoudelijk aspect). In dat opzicht is zeer belangrijk de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, in werking getreden op 01.01.1992. Deze wet verplicht de overheid bij: elke bestuurshandeling met individuele draagwijdte in de beslissing zelf de feitelijke en juridische grondslag aan te duiden waarop zij steunt. (artikels 2 en 3 van de wet)...De motivering moet afdoende zijn. (art. 3 lid 2). Een dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van zijn motiveringsplicht In strijd met de wet is op de eerste plaats het ontbreken van elke motivering. Men kan verder enkel rekening houden met de motivering in de akte zelf uitgedrukt; deze kan niet achteraf aangevuld worden aan de hand van het administratief dossier. In die zin is de motivering een formele plicht. Vanzelfsprekend is zij ook materieel, dat is wat de wetgever bedoelt wanneer hij stelt dat de motivering afdoende moet zijn. Dit kan begrepen worden als volgt: in het licht van de vermelde motieven moet de beslissing als redelijk voorkomen, d.w.z. dat men, vertrekkende van de motieven in rede tot de genomen beslissing moet kunnen komen." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,47-49) Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen: "2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn." Artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed." schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. "Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,50) schending van het redelijkheids-/proportionaliteits(evenredigheids)beginsel "Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen." (BOES, M., Administratief Recht, Acco, Leuven, 1996-97,55) "Het evenredigheidsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel." (MAST, A., e.a., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1999, 54) schending van artikel 42quater §1 en §4 in samenhang met de schending van artikel 54 van het K.B. d.d. 08.10.1981. Artikel 42quater §1 en §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980: (...) Artikel 54 van het K.B. d.d. 8 oktober 1981: (...). schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM Artikel 22 Grondwet bepaalt dat: (...). Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt dat: (...). Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur en de voormelde wettelijke bepalingen schendt en wel om volgende redenen. De bestreden beslissing komt hierop neer dat een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij zonder bevel om het grondgebied te verlaten omwille van (...). Verzoekende partij zet hieronder nader uiteen waarom de verwerende partij middels de huidig bestreden beslissing ten onrechte een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij.

Verzoekende partij toont hieronder aan dat de door de verwerende partij in de huidig bestreden beslissing weerhouden vermeende overwegingen de bestreden beslissing op geen enkele manier op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige, redelijke wijze en met respect voor artikel 42quater §1 en §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 54 van het K.B. d.d. 08.10.1981 en in samenhang met artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM kunnen schragen.

• eerste onderdeel: de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 58 van het K.B. d.d. 08.10.1981 is niet rechtsgeldig - de schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

In de aanhef verwijst de bestreden beslissing naar de wettelijke bepalingen waarop de bestreden beslissing vermeend is gestoeld (stuk 1):

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:...”

Artikel 58 van het K.B. d.d. 08.10.1981 bepaalt:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet.”

Huidig beroep heeft geen uitstaans met “de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet.”

Artikel 58 van het K.B. d.d. 08.10.1981 dat door de verwerende partij in de bestreden beslissing wordt aangehaald ter staving van de rechtsgrond van de bestreden beslissing, is dan ook onjuist.

Op blz. 4 van de nota d.d. 27 juni 2019 van verwerende partij wordt geenszins uitgelegd waarom art. 58 van het KB d.d. 08.10.1981 inzake relevant zou zijn, doch wordt integendeel gesteld dat art. 58 van het KB d.d. 08.10.1981 niet de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, ondanks de expliciete bewoording van de bestreden beslissing.

Het standpunt dat de verwerende partij op blz. 4 van de nota d.d. 27 juni 2019 tracht te verdedigen, is dan ook manifest niet juist. Een niet correcte rechtsgrond leidt tot een niet rechtsgeldige beslissing. In elk geval zijn de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Conclusie eerste onderdeel:

Door een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten met verwijzing naar een niet correcte rechtsgrond is de beslissing niet rechtsgeldig en schendt de verwerende partij in elk geval de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Alleen al om die reden moet de huidig bestreden beslissing worden vernietigd.

• tweede onderdeel: de schending van artikel 42quater §1 eerste lid aanhef van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980

Op 31 oktober 2013 is verzoekende partij in het bezit gesteld van een bijlage 19ter in haar hoedanigheid van wettelijke partner van de Belg de heer A(...) O(...). (stuk 3) Middels de huidig bestreden beslissing is door de verwerende partij een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekende partij zijnde familielid van een Belg die zelf geen burger van de Unie is en die in België verblijft in haar hoedanigheid van familielid van een Belg. In toepassing van artikel 42quater §1 eerste lid aanhef van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 kan dergelijk verblijf op grond van de in artikel 42quater §1 vermelde gevallen - in casu verwijst de huidig bestreden beslissing naar artikel 42quater §1 als basis voor de huidig bestreden beslissing - slechts beëindigd worden “binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf”. De huidig bestreden beslissing dateert van 9 april 2019 (stuk 1) en is dus te laat genomen. Het verblijf in hoofde van verzoekende partij kon op 9 april 2019 niet meer worden beëindigd. Immers begint de voormelde termijn van vijf jaar te lopen van de datum van de bijlage 19ter zijnde 31 oktober 2013.

Zowel rechtspraak als rechtsleer zijn het hierover eens:

- “Familielid derdelandsonderdaan (art. 42quater Vw.)

1. Verlies van het verblijfsrecht

Aan het verblijf van een familielid derdelandsonderdaan kan DVZ een einde stellen in dezelfde 6 gevallen als voor het familielid zelf Unieburger in artikel 42ter Vw. (art. 42quater, §1, eerste lid Vw.)...

Zulke beslissing kan genomen worden binnen dezelfde termijn als in de gevallen bepaald in artikel 42ter Vw. (art. 42quater, §1, eerste lid Vw.). Deze termijn begint ook hier te lopen vanaf de indiening van de aanvraag (afgifte van de bijlage 19ter) voor de aanvraag ingediend in België, en vanaf de eerste inschrijving bij het gemeentebestuur voor de aanvraag ingediend in het buitenland. De beëindiging kan maar gebeuren binnen de 5 jaar na de erkenning van het recht op verblijf; de omstandigheid dat de vreemdeling niet de voorwaarden vervult om een duurzaam verblijf te verkrijgen, doet niet ter zake

1580.” (DENYS, L., Handboek voor de advocaat-stagiair 2017-2018 Vreemdelingenrecht, Inni Publishers, 481-482)

Bij huidig beroep wordt een uittreksel uit voormeld boek bijgebracht met bespreking van de problematiek in het kader van artikel 42quater én artikel 42ter aangezien voor beide artikelen dezelfde termijn van vijf jaar geldt - pagina's 478 t.e.m. 487 worden bijgebracht. (stuk 14.a.)

- “De termijn van 5 jaar begint te lopen vanaf je aanvraag van een ‘verblijfskaart van een gezinslid van een Unieburger’. Dus de datum op de bijlage 19ter. En niet de datum op je elektronische F kaart.” (website www.agii.be Agentschap Integratie en Inburgering 5 jaar voorwaardelijk verblijf bij gezinshereniging met een Belgische wettelijke partner) Bij huidig beroep wordt een uittreksel uit voormelde website bijgebracht met bespreking van de problematiek. (stuk 14.b.)

Conclusie tweede onderdeel:

Door een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten niettegenstaande de wettelijk bepaalde termijn van vijf jaar is verlopen schendt de verwerende partij artikel 42quater §1 eerste lid aanhef van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 hetgeen de onwettigheid van de huidig bestreden beslissing tot gevolg heeft. Alleen al om die reden moet de huidig bestreden beslissing worden vernietigd.

• derde onderdeel: de schending van artikel 42quater §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 - de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

De wettelijke samenwoning van verzoekende partij met de Belg de heer A. Ö. (...) dateert van 11 oktober 2013. (stuk 2) Sedert 7 oktober 2013 (tevorens ook al maar elders) woont verzoekende partij samen met de Belg de heer A. Ö. (...) in Hasselt, Kempische steenweg 77 /0001. (stuk 4 en stuk 5) Pas op 23 januari 2017 wordt de wettelijke samenwoning eenzijdig stopgezet door de partner van verzoekende partij de heer A. Ö. (...). (stuk 6) Er kan dus niet worden betwist dat de gezamenlijke vestiging, het geregistreerd partnerschap – de wettelijke samenwoning alleszins “ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk”. De gezamenlijke vestiging, het geregistreerd partnerschap - de wettelijke samenwoning en effectieve samenwoning van verzoekende partij met de Belg de heer A. Ö. (...) hebben derhalve alleszins meer dan drie jaar geduurd en bovendien heeft verzoekende partij voldoende bestaansmiddelen en een ziekteverzekering-aansluiting bij De Voorzorg. (stuk 9, stuk 11, stuk 12 en stuk 13) In die omstandigheid mag geen einde worden gesteld aan het verblijf van verzoekende partij, zo is uitdrukkelijk bepaald in artikel 42quater §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980. De verwerende partij lijkt - ook al wordt het niet met zo veel woorden gezegd - niet te betwisten dat inderdaad voldaan is aan de in artikel 42quater §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 gestelde voorwaarde “1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk”. Wel betwist de verwerende partij dat in hoofde van verzoekende partij is voldaan aan de in artikel 42quater §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 gestelde voorwaarde “en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”. De verwerende partij overweegt hierover het volgende in de bestreden beslissing: “Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet aan de cumulatieve voorwaarde voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en haar familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Betrokkene legde een uittreksel van ‘mypension.be’ voor en een attest dat ze geen steun krijgt van het Sociaal Huis in Houthalen Helchteren. Onderzoek via de databank van de RSZ, Dolsis, wijst uit dat betrokkene heden niet tewerkgesteld is. In hoeverre mevrouw K(...) heden over een vervangingsinkomen kan beschikken blijkt niet uit de voorgelegde stukken. In de brief waarin betrokkene werd verzocht stukken over te maken betreffende haar huidige situatie is nochtans opgenomen dat voor zover betrokkene nog geen uitsluitel had over haar verblijfsrecht, zij ons diende op de hoogte te brengen van alle relevante wijzigingen betreffende haar situatie. Het kwam betrokkene dus toe haar stavingsdocumenten te actualiseren. De Dienst Vreemdelingenzaken is immers niet bevoegd om vast te stellen of betrokkene al dan niet recht heeft op een vervangingsinkomen, dat kan enkel de RVA of desgevallend de mutualiteit.”.

Deze redenering van de verwerende partij is kort - te kort - door de bocht en uiterst onzorgvuldig en wel om de volgende redenen. Niet betwist is dat verzoekende partij heeft overgemaakt o.m. (stuk 9):

• uittreksel 'mypension.be' d.d. 18.06.2018

• attest "geen steun" Sociaal Huis Houthalen-Helchteren d.d. 18.06.2018.

Uit het uittreksel 'mypension.be' blijkt onbetwistbaar dat verzoekende partij in België is begonnen werken als werknemer in 2013, in 2014 en 2015 zelfstandige is geweest en in 2016 en 2017 als werknemer heeft gewerkt hieruit genererend een inkomen en dus bestaansmiddelen. Het uittreksel eindigt met '2017 Ziekte of invaliditeit 209 dagen'. Hieruit kan dan ook niet anders dan worden afgeleid dat verzoekende partij wél een vervangingsinkomen heeft met name uit ziekte of invaliditeit. Dit kan ook niet anders gelet op de in het uittreksel vermelde door verzoekende partij gewerkte dagen.

Dat "De Dienst Vreemdelingenzaken is immers niet bevoegd om vast te stellen of betrokkene al dan niet recht heeft op een vervangingsinkomen, dat kan enkel de RVA of desgevallend de mutualiteit" is op zich misschien correct - het is inderdaad niet de verwerende partij die desbetreffend beslissingsbevoegdheid heeft - maar het in hoofde van verzoekende partij beschikken over een vervangingsinkomen kon in casu wél worden afgeleid uit het bijgebrachte uittreksel 'mypension.be' d.d. 18.06.2018 en dit had de verwerende partij dan ook moeten doen hetgeen zij dus heeft nagelaten.

Dit geldt te meer verzoekende partij ook een attest "geen steun" ondertekend door de gemachtigde van het OCMW (Sociaal Huis) van Houthalen-Helchteren d.d. 18.06.2018 heeft bijgebracht dat luidt als volgt (stuk 9):

"Ondergetekende, K(...) A(...)

deskundige sociaal werk, bevestigt hiermee dat:

de heer/mevrouw K(...), B(...),

Heden, niet gerechtigd is op een leefloon in toepassing van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, noch enig ander inkomen of steun toegekend werd door het OCMW van Houthalen-Helchteren."

Dit attest stelt dus uitdrukkelijk dat verzoekende partij geen recht heeft op leefloon en niet enig ander inkomen of steun van het OCMW Houthalen-Helchteren is toegekend. Verzoekende partij beschikt op dat moment over een F-kaart, zijnde een verblijfsrecht van onbepaalde duur in België. Indien het OCMW dan stelt dat verzoekende partij niet gerechtigd is op leefloon/enig ander inkomen of steun van het OCMW Houthalen-Helchteren dan betekent dit dat verzoekende partij op dat moment over een andere vorm van bestaansmiddelen beschikt en niet behoeftig is. In het andere geval, moet het OCMW leefloon/enig ander inkomen of steun toekennen aan verzoekende partij, quod in casu non. Uit het bijgebrachte uittreksel 'mypension.be' d.d. 18.06.2018 en het attest "geen steun" Sociaal Huis Houthalen-Helchteren d.d. 18.06.2018 (stuk 9) had de verwerende partij dan ook moeten concluderen dat verzoekende partij wél over bestaansmiddelen beschikte "om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk." Op de keper beschouwd kan zelfs worden gesteld dat het attest "geen steun" Sociaal Huis Houthalen-Helchteren d.d. 18.06.2018 op zichzelf al bewijst dat verzoekende partij niet ten laste valt van het Belgische sociale bijstandsstelsel. Tussen de lijnen door lijkt de verwerende partij trouwens te suggereren wel te weten dat verzoekende partij beschikt over een vervangingsinkomen - waarom wordt daar anders naar verwezen in de bestreden beslissing? - maar zo lijkt de verwerende partij te kennen te geven, dan had verzoekende partij ons hierover maar de actuele cijfermatige gegevens nog bijkomend moeten overmaken.

Zoals uiteengezet, had de verwerende partij uit het bijgebrachte uittreksel 'mypension.be' d.d. 18.06.2018 en het attest "geen steun" Sociaal Huis Houthalen-Helchteren d.d. 18.06.2018 (stuk 9) moeten concluderen dat verzoekende partij wél over bestaansmiddelen beschikte "om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk." Door dit niet te doen, schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zodat ook de motiveringsplicht zoals hierboven uiteengezet, is geschonden.

Doch er is meer: door te overwegen dat verzoekende partij niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken terwijl de verwerende partij op basis van de door verzoekende partij bijgebrachte stukken had moeten concluderen dat verzoekende partij wél over bestaansmiddelen beschikte "om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.", schendt de verwerende partij ook artikel 42quater §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en artikel 54 van het K.B. d.d. 08.10.1981.

Bij een zorgvuldige juiste afdoende beoordeling had de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij niet beëindigd en de F-kaart niet afgenomen. Trouwens, indien de verwerende partij meer had willen weten over de bestaansmiddelen in hoofde van verzoekende partij, had zij hierover bij verzoekende partij nadere informatie kunnen – moeten opvragen. Stellen dat verzoekende partij dit zelf in de loop van de tijd maar had moeten doen, is onredelijk. Op 31 mei 2018 is aan verzoekende partij het schrijven 'socio-economisch onderzoek' (stuk 7) betekend waarna verzoekende partij de desbetreffende stukken (stuk 9) overmaakt. Bijna één jaar hoort verzoekende partij hierover niets met als gevolg dat verzoekende partij in de mening is dat alles in orde is. Dit is echter buiten de verwerende partij gerekend. Bijna één jaar na het overmaken van de desbetreffende

informatie vraagt de verwerende partij - hetgeen zij redelijkerwijze had moeten doen - geen nadere informatie aan verzoekende partij maar neemt zij de meest radicale beslissing die zij kan nemen met name wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij beëindigd en haar F-kaart afgenomen! Zulks is volstrekt onzorgvuldig, onredelijk en buiten alle proportie. Dit geldt des te meer daar in het schrijven 'socioeconomisch onderzoek' niet is vermeld dat cijfermatige opgave moet worden gedaan van een vervangingsinkomen (verzoekende partij merkt op dat desbetreffend haar voormalig advocaat ook geen enkel initiatief heeft genomen doch verzoekende partij wandelen heeft gestuurd met de melding "...U dient de documenten die bij ons binnenbracht zelf zo spoedig mogelijk, uiterlijk op 30 juni op gemeente Houthalen-Helchteren af te geven". (stuk 8) waarna verzoekende partij er gerust op was zeker nu zij niets hoorde van verzoekende partij en dit gedurende bijna één jaar tot het moment dat de bestreden - voor verzoekende partij desastreuze - beslissing aan verzoekende partij wordt betekend!).

Dat verzoekende partij effectief over bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel, wordt trouwens bevestigd door stuk 12 en stuk 13 waaruit blijkt dat verzoekende partij beschikt over een fatsoenlijk vervangingsinkomen - in eerste instantie arbeidsongeschiktheidsuitkering en op heden invaliditeitsuitkering - van De Voorzorg - meteen ook het bewijs over een ziektekostenverzekering te beschikken - en bovendien woont verzoekende partij in bij en vormt zij een gezin met haar zoon de heer K(...) A(...) - dit wordt erkend in de bestreden beslissing - die in België werkt en hieruit een meer dan behoorlijk inkomen genereert. In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij: "Onderzoek via de databank van de RSZ, Dolsis, wijst uit dat betrokkene heden niet tewerkgesteld is". Op blz. 6 van de nota d.d. 27 juni 2019 van verwerende partij stelt zij: "De gemachtigde van de Minister heeft op basis van de door de verzoekende partij zelf verstrekte gegevens op gedegen wijze de individuele situatie van de verzoekende partij beoordeeld." In strijd met wat verwerende partij beweert op blz. 6 van de nota d.d. 27 juni 2019, is het alleszins zo dat verwerende partij zelf nog onderzoek heeft gedaan naar de bestaansmiddelen van verzoekende partij, minstens via de databank Dolsis. Uit dit opzoekwerk van verwerende partij blijkt dat verwerende partij van mening was dat het dossier niet langer actueel was.

Het behoort echter tot vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat wanneer de DVZ zélf het initiatief neemt om het dossier van de aanvrager te actualiseren, hij zich niet mag beperken tot een gedeeltelijke actualisatie. Als DVZ beslist om zijn beslissing te steunen op informatie die hij zelf heeft opgezocht, dan moet hij nagaan of hij alle mogelijke actuele informatie heeft om tot zijn besluit te komen en de aanvrager hier minstens van op de hoogte stellen zodat die zijn standpunt daarover kenbaar kan maken. Het is het ene of het andere:

- ofwel beperkt DVZ zich tot de voorliggende informatie om tot zijn besluit te komen;
- ofwel actualiseert DVZ zelf het dossier, maar dan wel volledig en biedt hij de aanvrager de mogelijkheid om zijn standpunt kenbaar te maken. (RvV 22 augustus 2018, nr. 208.014)

In casu had verwerende partij dan ook de verzoekende partij de mogelijkheid moeten bieden om haar standpunt kenbaar te maken aangaande de opzoekingen in databank Dolsis, waarop verzoekende partij dan de correcte en actuele informatie had kunnen overmaken. Bovendien had verwerende partij in plaats van zich te beperken tot databank Dolsis zich ook kunnen wenden tot de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid (KSZ), alwaar de arbeidsongeschiktheids- en later de invaliditeitsuitkeringen wel cijfermatig in vermeld staan.

Conclusie derde onderdeel:

Door een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten niettegenstaande gezamenlijke vestiging, geregistreerd partnerschap - wettelijke samenwoning en effectieve samenwoning gedurende meer dan drie jaar waarvan minstens één in België waarbij verzoekende partij beschikt over een ziektekostenverzekering en over bestaansmiddelen om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het Belgische sociale bijstandsstelsel schendt de verwerende partij het zorgvuldigheids- en het redelijkheids-/proportionaliteits(evenredigheids)beginsel en de motiveringsplicht en schendt de verwerende partij artikel 42quater §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 54 van het K.B. d.d. 08.10.1980 hetgeen moet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

- vierde onderdeel: de schending van artikel 42quater §1 van de Vreemdelingenwet in samenhang met de schending van artikel 54 van het K.B. d.d. 08.10.1981 en in samenhang met de schending van artikel 22 van de Grondwet in samenhang met artikel 8 van het EVRM - de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Sowieso kan geen van de in de bestreden beslissing vermeende overwegingen de bestreden beslissing schragen aangezien er in hoofde van verzoekende partij alleszins redenen voorhanden zijn om in geen geval het verblijf in hoofde van verzoekende partij te beëindigen. M.b.t. de overweging "Betrokkene is kennelijk eind 2010 in België aangekomen. Ze deed aanvankelijk een aanvraag tot verblijf omwille van

medische redenen, die op 12.04.2012 negatief werd afgesloten. In december 2012 een nieuwe aanvraag, opnieuw omwille van medische redenen. Op 19.03.2013 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Ze vroeg daarna verschillende keren gezinshereniging aan met haar partner. Na een arrest van de RVV werd uiteindelijk het verblijfsrecht erkend op 31.03.2015. Het verblijf van voor die datum kan hier niet in rekening worden gebracht gezien betrokkene aanvragen tot verblijf indiene die ongegrond bleken. Mevrouw heeft het verblijf gebaseerd op de F-kaart nog geen 5 jaar, waardoor haar verblijfsrecht intrekbaar is. Wat betreft de leeftijd van mevrouw K(...) kunnen we vaststellen dat zij een volwassen vrouw is en met 52 jaar niet van dermate hoge leeftijd dat het beëindigen van haar verblijfsrecht als inhumain zou moeten worden beschouwd." De verwerende partij is de mening toegedaan dat enkel rekening kan worden gehouden met het verblijf vanaf 31 maart 2015 aangezien "Het verblijf van voor die datum kan hier niet in rekening worden gebracht gezien betrokkene aanvragen tot verblijf indiene die ongegrond bleken." Verzoekende partij is - zoals de bestreden beslissing stelt - inderdaad onafgebroken in België sedert 2010. De bestreden beslissing heeft het over aanvragen omwille van medische redenen en aanvragen gezinshereniging "die ongegrond bleken". Zulks impliceert dat verzoekende partij wel degelijk periodes van legaal verblijf heeft gehad - periodes onder attest van immatriculatie of bijlage 19ter - waarmee uiteraard in elk geval rekening moet worden gehouden. Bovendien is verzoekende partij van oordeel dat wel degelijk rekening moet worden gehouden met de gehele periode van verblijf in België - zijnde intussen bijna 9 jaar! - ook al zou dit periodes omvatten strikt gezien zonder verblijfsrecht. Immers stelt artikel 42quater §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 zonder meer dat "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk". Artikel 42quater §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 maakt dus geen onderscheid tussen de aard van het verblijf zodat de ganse duur van het verblijf van verzoekende partij in België - zijnde intussen bijna 9jaar! - mee in ogenschouw moet worden genomen. De verwerende partij gaat dan ook uit van een verkeerde premisse door te stellen dat enkel het verblijf vanaf 31 maart 2015 in rekening kan worden gebracht met als gevolg dat het door artikel 42quater §1 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 vooropgestelde te beoordelen element "duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk" sowieso niet correct is beoordeeld, zelfs niet is beoordeeld.

Trouwens, zelfs uitgaande van verblijf vanaf 31 maart 2015 - hetgeen dus niet kan maar veel langer is - , is sprake van een verblijf van ruim vier jaar waarin verzoekende partij heeft gewerkt, jammer genoeg ziek - invalide is bevonden/erkend en thans een verder gezinsleven heeft met haar zoon de heer K(...) A(...) die in België woont. In dit opzicht is de leeftijd van verzoekende partij die op 43-jarige leeftijd naar België kwam en thans 52 is met door België erkende invaliditeit wél van belang. Redelijkwijze moet met het verblijf van verzoekende partij in België in samenhang met voormelde elementen dan ook rekening worden gehouden hetgeen de verwerende partij - ten onrechte - niet doet en in elk geval niet correct doet. Wat betreft de overweging "Mevrouw heeft het verblijf gebaseerd op de F-kaart nog geen 5 jaar, waardoor haar verblijfsrecht intrekbaar is." verwijst verzoekende partij naar hetgeen hierboven onder het tweede en het derde onderdeel is uit uiteengezet waaruit blijkt dat deze overweging alleszins niet correct is. M.b.t. de overweging "Voor zover wij kennis hebben van medische gegevens van betrokkene, dient te worden gesteld dat geen van haar medische elementen heeft kunnen leiden tot erkenning van haar verblijf. Er werd tot twee keer toe beslist dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, of het risico inhoudt dat zij een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in het land van herkomst. Zij heeft verder geen nieuwe medische elementen aangehaald, waardoor kan aangenomen worden dat er geen nieuwe medische bezwaren zijn." Uit voormelde overweging blijkt dat de verwerende partij wel degelijk in het bezit is van medische gegevens van verzoekende partij. Echter, is de verwerende partij blijkbaar de mening toegedaan dat - aangezien de twee aanvragen tot verblijf om medische redenen zijn afgewezen - de medische gegevens van verzoekende partij in het kader van de huidig bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij niet moeten beoordeeld worden. Dit is niet correct. Het is niet omdat de medische gegevens waarvan de verwerende partij kennis heeft niet hebben geleid tot een positieve beslissing in het kader van de door verzoekende partij gedane aanvragen tot verblijf om medische redenen, dat deze medische gegevens in het kader van de huidig bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij niet moeten beoordeeld worden. Ook hier gaat de verwerende partij uit van een verkeerde premisse. Dit geldt des te meer daar uit het door verzoekende partij bijgebrachte uittreksel 'mypension.be' (stuk 9) onbetwistbaar blijkt dat verzoekende partij ziek/invalide is. Het betreffende uittreksel eindigt met '2017 Ziekte of invaliditeit 209 dagen'. Hiermee had de verwerende partij dan ook wel degelijk rekening moeten houden hetgeen - ten onrechte - niet is gebeurd. Trouwens, indien de verwerende partij meer had willen weten over de ziekte/invaliditeit in hoofde van verzoekende partij, had zij hierover bij verzoekende partij nadere informatie kunnen - moeten opvragen. Stellen dat verzoekende partij dit zelf in de loop van de tijd maar had moeten doen, is onredelijk. Op 31 mei 2018 is

aan verzoekende partij het schrijven 'socio-economisch onderzoek' (stuk 7) betekend waarna verzoekende partij de desbetreffende stukken (stuk 9) overmaakt. Bijna één jaar hoort verzoekende partij hierover niets met als gevolg dat verzoekende partij in de mening is dat alles in orde is. Dit is echter buiten de verwerende partij gerekend. Bijna één jaar na het overmaken van de desbetreffende informatie vraagt de verwerende partij - hetgeen zij redelijkerwijze had moeten doen - geen nadere informatie aan verzoekende partij maar neemt zij de meest radicale beslissing die zij kan nemen met name wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij beëindigd en haar F-kaart afgenomen! Zulks is volstrekt onzorgvuldig, onredelijk en buiten alle proportie. Dit geldt des te meer daar in het schrijven 'socioeconomisch onderzoek' niet klaar en duidelijk is vermeld dat medische attesten moeten worden overgemaakt (verzoekende partij merkt op dat desbetreffend haar voormalig advocaat ook geen enkel initiatief heeft genomen doch verzoekende partij wandelen heeft gestuurd met de melding "...U dient de documenten die bij ons binnenbracht zelf zo spoedig mogelijk, uiterlijk op 30 juni op gemeente Houthalen-Helchteren af te geven". (stuk 8) waarna verzoekende partij er gerust op was zeker nu zij niets hoorde van verzoekende partij en dit gedurende bijna één jaar tot het moment dat de bestreden - voor verzoekende partij desastreuze - beslissing aan verzoekende partij wordt betekend!). Dat verzoekende partij effectief ziek/invalide is, wordt trouwens bevestigd door stuk 12 waaruit blijkt dat verzoekende partij - getuige hiervan de 9 bijgebrachte medische rapporten - een ernstige medische problematiek (o.m. migraine, ischialgiform syndroom, rug, majeure depressie met ernstige traumatisering) zowel fysiek als psychisch heeft, vanaf 2 oktober 2017 erkend is als meer dan 66% arbeidsongeschikt en erkend is als invalide op grond waarvan zij een vervangingsinkomen heeft - in eerste instantie arbeidsongeschiktheidsuitkering en op heden invaliditeitsuitkering - van De Voorzorg. M.b.t. de overweging "Wat betreft haar gezinssituatie lijkt dat deze compleet gewijzigd is. Mevrouw K(...) is niet meer samen gevestigd met meneer O(...) A(...), in functie van wie zij verblijfsrecht kreeg. Hun wettelijke samenwoning is eveneens stopgezet. Betrokkene heeft daarna met haar zoon, en ook een korte periode met M(...) A(...) samengewoond. Nu is zij opnieuw met haar zoon, A(...) K(...), gevestigd. Betrokkenes zoon is een volwassen persoon die zelfstandig ene gezinsleven kan uitbouwen zonder aanwezigheid van zijn moeder. De gezinsband met een volwassen zoon kan evengoed op afstand behouden blijven.". Desbetreffend dient in eerste instantie te worden verwezen naar hetgeen hierboven is gesteld m.b.t. de schending van artikel 42quater §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980: de verwerende partij heeft ten onrechte geen rekening gehouden met het gegeven dat de gezamenlijke vestiging, geregistreerd partnerschap - wettelijke samenwoning en effectieve samenwoning meer dan drie jaar heeft geduurd waarvan minstens één jaar in België waarbij verzoekende partij over voldoende bestaansmiddelen beschikt zodat zij niet ten laste valt van het Belgische sociale bijstandstelsel, situatie waarin het verblijf niet mag beëindigd worden door de verwerende partij. De verwijzing naar het einde van de relatie van verzoekende partij met de heer A. Ö. (...) is dan ook niet relevant en pertinent. Bovendien is het inderdaad zo dat verzoekende partij - dit wordt erkend door de verwerende partij - thans een verder gezinsleven heeft met haar zoon de heer K(...) A(...) en is het zo dat verzoekende partij medische zorgen nodig heeft. Onder die omstandigheden dient wel degelijk rekening te worden gehouden met het gezinsleven in België en kan dit niet zo maar worden afgedaan door te stellen dat "De gezinsband met een volwassen zoon kan evengoed op afstand behouden blijven". M.b.t. de overweging "Wat betreft betrokkenes economische situatie, legde zij enkel een uittreksel van 'mypension.be' voor. Hieruit blijkt dat betrokkene van 2013-2014 als werknemer heeft gewerkt, het jaar erna als zelfstandige en in 2016-2017 opnieuw als werknemer. Volgens de RSZ databank Dolsis blijkt echter dat betrokkene slechts enkele dagen tewerkgesteld was in 2013. Van een tewerkstelling nadien of een huidige tewerkstelling is nergens sprake. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkenes economische bezigheden van een buitengewone integratie getuigen en daarom het verblijfsrecht beter niet beëindigd kan worden. Qua sociale en culturele integratie legde mevrouw K(...) haar aanwezigheid in lessen Nederlands, een getuigschrift van lessen maatschappelijke oriëntatie en een attest inburgering voor. Deze zaken kunnen echter niet gezien worden als een uitzonderlijke graad van integratie of een bijzonder moeite van betrokkene om geïntegreerd te geraken, gezien dit wettelijke verplichtingen zijn. Tot slot wat betreft haar bindingen met het land van herkomst, daar legde zij zelf niets van voor. Het is echter redelijk aan te nemen dat mevrouw K(...) nog voldoende affiniteit heeft met de taal/talen en met de sociale en culturele gebruiken in het land van herkomst gezien de lange periode die zij in Turkije heeft gewoond. Het is redelijk te stellen dat ze in staat moet zijn om daar spoedig terug aansluiting te vinden met de samenleving.". Verzoekende partij brengt stukken bij van haar tewerkstelling in België. (stuk 9 en stuk 11) Hieruit blijkt dat verzoekende partij in de periode 2013-2017 in België heeft gewerkt. Het is dan ook volstrekt onjuist dat de verwerende partij overweegt "dat betrokkene slechts enkele dagen tewerkgesteld was in 2013. Van een tewerkstelling nadien...is nergens sprake." Uit het bijgebrachte uittreksel 'mypension.be' (stuk 9) bevestigd door overige stukken (stuk 11) blijkt overduidelijk dat verzoekende partij gewerkt heeft als werknemer/zelfstandige in de periode 2013 tot en met 2017! Deels 2017 is verzoekende partij inderdaad jammer genoeg moeten stoppen met werken dit

omwille van medische redenen die haar uiteraard niet kunnen worden tegengeworpen. Zoals blijkt (stuk 9 en stuk 12), is verzoekende partij sedert 2 oktober 2017 meer dan 66% arbeidsongeschikt erkend; verzoekende partij is door België als invalide erkend en zij heeft een voortdurende ernstige medische problematiek zowel fysiek als psychisch! Dit doet echter geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekende partij tijdens de periode 2013 tot en met 2017 gewerkt heeft waar en wanneer zij kon. Bij het nemen van huidig bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer drie maanden van verzoekende partij dient hier uiteraard rekening mee te worden gehouden. Het is onzorgvuldig en onredelijk om - in tegenstelling tot hetgeen uit de stukken blijkt - te stellen "dat betrokkene slechts enkele dagen tewerkgesteld was in 2013. Van een tewerkstelling nadien of een huidige tewerkstelling is nergens sprake. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene economische bezigheden van een buitengewone integratie getuigen en daarom het verblijfsrecht beter niet beëindigd kan worden." De verwerende partij meent blijkbaar dat het hebben van werk geen "buitengewone integratie" is. Verzoekende partij vraagt zich af wat dit dan wel is als het hebben van werk niet wordt beschouwd als integratie. Het aangenomen worden door een Belgisch bedrijf veronderstelt wel degelijk gedegen kennis van niet alleen de technische vaardigheden maar ook van de officiële landstalen dit om zowel met collega's als met cliënten te kunnen omgaan. Het hebben van werk in een Belgisch bedrijf is wel degelijk integratie bij uitstek! De bestreden beslissing overweegt dan ook ten onrechte dat het hebben van werk geen "buitengewone integratie" is. Het hebben van werk is de vorm bij uitstek van sociale en culturele integratie! De overweging in de huidig bestreden beslissing dat het hebben van werk niet in aanmerking wordt genomen om te evalueren hetgeen artikel 42quater §1 laatste lid vooropstelt staat trouwens volkomen haaks op de inhoud van artikel 1/2 §3 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 waar het hebben van werk uitdrukkelijk wordt aanzien als integratie. De overweging "Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene economische bezigheden van een buitengewone integratie getuigen en daarom het verblijfsrecht beter niet beëindigd kan worden. Qua sociale en culturele integratie legde mevrouw K(...) haar aanwezigheid in lessen Nederlands, een getuigschrift van lessen maatschappelijke oriëntatie en een attest inburgering voor. Deze zaken kunnen echter niet gezien worden als een uitzonderlijke graad van integratie of een bijzonder moeite van betrokkene om geïntegreerd te geraken, gezien dit wettelijke verplichtingen zijn." is derhalve niet correct, niet zorgvuldig en niet redelijk. Trouwens spreekt artikel 42quater §1 laatste lid van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 enkel van "integratie in het Rijk" en niet van "...buitengewone integratie...uitzonderlijke graad van integratie...". Door blijkbaar vast te houden aan "...buitengewone integratie...uitzonderlijke graad van integratie ..." voegt de verwerende partij een voorwaarde toe aan de wetgeving waarin de betreffende wetgeving niet voorziet. Tot slot is ook de overweging "Het is echter redelijk aan te nemen dat mevrouw K(...) nog voldoende affiniteit heeft met de taal/talen en met de sociale en culturele gebruiken in het land van herkomst gezien de lange periode die zij in Turkije heeft gewoond. Het is redelijk te stellen dat ze in staat moet zijn om daar spoedig terug aansluiting te vinden met de samenleving." in deze niet pertinent en in elk geval onredelijk. Het klopt dat verzoekende partij nog Turks spreekt. Dit weegt echter niet op tegen het jarenlang verblijf in België van verzoekende partij, het jarenlang gewerkt hebben in België, in België erkend zijn als invalide met de nodige medische zorgen, het niet ten laste vallen van het Belgische sociale bijstandsstelsel, het in België een gezin vormen met haar zoon de heer K(...) A(...) (verzoekende partij heeft in België ook nog andere familie zoals o.m. haar broer). De verwerende partij heeft de door haar te doene afweging niet gedaan en alleszins niet naar behoren gedaan. Hierboven is aangetoond dat geen van de door de verwerende partij in de bestreden beslissing weerhouden vermeende overwegingen de bestreden beslissing op afdoend gemotiveerde, zorgvuldige, redelijke wijze schragen. Er zijn in hoofde van verzoekende partij immers wel degelijk elementen - het jarenlang verblijf in België van verzoekende partij, het jarenlang gewerkt hebben in België, in België erkend zijn als invalide met de nodige medische zorgen, het niet ten laste vallen van het Belgische sociale bijstandsstelsel, het in België een gezin vormen met haar zoon de heer K(...) A(...) (verzoekende partij heeft in België ook nog andere familie zoals o.m. haar broer) - waarmee de verwerende partij in toepassing van artikel 42quater §1 laatste lid van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 rekening dient te houden bij het beëindigen van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. In deze bewezen omstandigheden is het in elk geval onzorgvuldig, onredelijk en disproportioneel om het verblijf in hoofde van verzoekende partij te beëindigen! Gelet op het gezinsleven van verzoekende partij in België met haar zoon de heer K(...) A(...) druist het beëindigen van het verblijf in hoofde van verzoekende partij ook tevens in tegen artikel 22 van de Grondwet in samenhang met artikel 8 van het EVRM. De huidig bestreden beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoekende partij is dan ook niet afdoende gemotiveerd, getuigt van een onredelijke en onzorgvuldige besluitvorming en druist in tegen artikel 42quater §1 laatste lid van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 en doet tevens afbreuk aan artikel 22 van de Grondwet in samenhang met artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij had dan ook geen bijlage 21 zonder bevel om het grondgebied te verlaten

mogen betekenen aan verzoekende partij. Door dit toch te doen wordt tevens artikel 54 van het K.B. d.d. 08.10.1981 geschonden.

Conclusie vierde onderdeel:

Door met voormelde elementen geen rekening te houden en toch het recht op verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en aan verzoekende partij een bijlage 21 te betekenen, motiveert de verwerende partij de bestreden beslissing niet op afdoende wijze zoals nochtans vereist door de motiveringsplicht zoals hierboven nader bepaald, handelt de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk en disproportioneel en schendt de verwerende partij artikel 42quater §1 laatste lid in samenhang met artikel 54 van het K.B. d.d. 08.10.1981 en in samenhang met artikel 22 van de Grondwet in samenhang met artikel 8 van het EVRM.

Algemene conclusie:

Door een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten met verwijzing naar een niet correcte rechtsgrond, i.e. artikel 58 van het K.B. d.d. 08.10.1981, is de beslissing niet rechtsgeldig en schendt de verwerende partij in elk geval de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Alleen al om die reden moet de huidig bestreden beslissing worden vernietigd. Door een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten niettegenstaande de wettelijk bepaalde termijn van vijf jaar is verlopen schendt de verwerende partij artikel 42quater §1 eerste lid aanhef van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 hetgeen de onwettigheid van de huidig bestreden beslissing tot gevolg heeft. Alleen al om die reden moet de huidig bestreden beslissing worden vernietigd. Door een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten niettegenstaande gezamenlijke vestiging, geregistreerd partnerschap - wettelijke samenwoning en effectieve samenwoning gedurende meer dan drie jaar waarvan minstens één in België waarbij verzoekende partij beschikt over een ziektekostenverzekering en over bestaansmiddelen om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het Belgische sociale bijstandsstelsel, alsook ingevolge de slechts gedeeltelijke actualisatie zonder de aanvrager de mogelijkheid te bieden haar standpunt omtrent de actualisatie kenbaar te maken, schendt de verwerende partij het zorgvuldigheids- en het redelijkheids-/ proportionaliteits(evenredigheids)-beginsel en de motiveringsplicht en schendt de verwerende partij artikel 42quater §4 van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980 in samenhang met artikel 54 van het K.B. d.d. 08.10.1980 hetgeen moet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Door met het in het vierde onderdeel voormelde elementen geen rekening te houden en toch het recht op verblijf van meer dan drie maanden te beëindigen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en aan verzoekende partij een bijlage 21 te betekenen, motiveert de verwerende partij de bestreden beslissing niet op afdoende wijze zoals nochtans vereist door de motiveringsplicht zoals hierboven nader bepaald, handelt de verwerende partij onzorgvuldig en onredelijk en disproportioneel en schendt de verwerende partij artikel 42quater §1 laatste lid in samenhang met artikel 54 van het K.B. d.d. 08.10.1981 en in samenhang met artikel 22 van de Grondwet in samenhang met artikel 8 van het EVRM. Het eerste en enig middel is integraal gegrond.“

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Deze motivering laat de verzoekende partij op voldoende wijze toe kennis te nemen van de determinerende motieven, waardoor is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van

de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om

het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Verzoekster haalt tevens artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit aan, dat luidt als volgt:

“Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag.”

Verzoekster stelt vooreerst dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een onjuiste rechtsgrond, met name artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit.

Een eenvoudige lezing van de motivering van de bestreden beslissing leert dat de bestreden beslissing in toepassing van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet genomen werd. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Reden van de beslissing: Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980.”* en *“Conform art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.”* Gelet op voorgaande kan de vrijblijvende verwijzing naar artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit het enig middel dat verzoekster in het tweede, derde en vierde onderdeel zich beroept op de schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. De kritiek dat de bestreden beslissing gesteund is op *“een niet correcte rechtsgrond”* mist juridische grondslag. Het eerste onderdeel kan niet worden aangenomen.

Verzoekster stelt vervolgens dat de bestreden beslissing laattijdig werd genomen. Zij stelt dat zij op 31 oktober 2013 in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter. De bestreden beslissing dateert van 9 april 2019, waardoor deze beslissing niet is genomen *“binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf”*, zoals artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt. Zij stelt dat deze termijn begint te lopen vanaf de aanvraag tot verblijfskaart van een gezinslid van een Unieburger, zijnde de bijlage 19ter, en niet de datum van de elektronische F-kaart.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 8 september 2014 in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, waardoor de termijn van vijf jaar nog niet was verstreken op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen op 9 april 2019. De afgifte van de bijlage 19ter waarnaar verzoekster verwijst, betreft een eerdere aanvraag gezinshereniging, die werd afgewezen met een bijlage 20 en die werd bevestigd door de verwerping van het beroep bij de Raad met arrest nr. 132 702 van 3 november 2014. Het is de aanvraag van 8 september 2014 die tot gevolg had dat de F-kaart op 31 maart 2015 werd gegeven en het is dit verblijfsrecht dat door de bestreden beslissing wordt beëindigd. Het spreekt voor zich dat verzoekster zich niet kan steunen op de bijlage 19ter die in kader van de afgewezen aanvraag werd afgegeven en die evident geen verband houdt met het verblijfsrecht dat middels de bestreden beslissing beëindigd wordt. Verzoeksters betoog kan niet worden gevolgd. Het tweede onderdeel kan niet worden aangenomen.

Verzoekster stelt vervolgens dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, gezien de wettelijke samenwoning ten minste drie jaar heeft geduurd. Zij stelt dat de samenwoning dateert van 11 oktober 2013 en deze door de partner van verzoekster eenzijdig werd stopgezet op 23 januari 2017. Zij stelt tevens te beschikken over voldoende bestaansmiddelen en beschikt ook over een ziekteverzekering.

Het betoog omtrent de drie jaar samenwoning is niet dienstig. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet *“aan de cumulatieve voorwaarde voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en haar familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”* In artikel 42quater, laatste lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat de verzoekster tevens dient aan te tonen werknemer of zelfstandige te zijn, of voor zichzelf te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en te beschikken over een ziektekostenverzekering. De gemachtigde dient in geval hieraan niet is voldaan geen onderzoek te voeren naar de drie jaar samenwoning. Aangaande dit laatste lid wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Betrokkene legde een uittreksel van ‘mypension.be’ voor en een attest dat ze geen steun krijgt van het Sociaal Huis in Houthalen Helchteren. Onderzoek via de*

databank van de RSZ, Dolsis, wijst uit dat betrokkene heden niet tewerkgesteld is. In hoeverre mevrouw K(...) heden over een vervangingsinkomen kan beschikken blijkt niet uit de voorgelegde stukken. In de brief waarin betrokkene werd verzocht stukken over te maken betreffende haar huidige situatie is nochtans opgenomen dat voor zover betrokkene nog geen uitsluitel had over haar verblijfsrecht, zij ons diende op de hoogte te brengen van alle relevante wijzigingen betreffende haar situatie. Het kwam betrokkene dus toe haar stavingsdocumenten te actualiseren. De Dienst vreemdelingenzaken is immers niet bevoegd om vast te stellen of betrokkene al dan niet recht heeft op een vervangingsinkomen, dat kan enkel de RVA of desgevallend de mutualiteit.”

Met betrekking tot deze motieven stelt verzoekster dat er uit het bijgevoegde uittreksel van ‘mypension.be’ blijkt dat zij is beginnen werken als werknemer in 2013, in 2014 en 2015 zelfstandige is geweest en in 2016 en 2017 als arbeider heeft gewerkt. Het uittreksel eindigt met ‘2017 Ziekte of invaliditeit 209 dagen’. Zij stelt dat hieruit niet anders kan worden afgeleid dan dat zij een vervangingsinkomen heeft ontvangen met name uit ziekte of invaliditeit. Zij stelt dat ook uit het attest ‘van geen steun’ blijkt dat zij niet ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Volgens verzoekster was het aan de gemachtigde om hier verdere informatie over te vragen. Zij stelt dat de gemachtigde zelf onderzoek heeft gedaan door Dolsis te bekijken, en de gemachtigde op die manier verplicht was om verdere informatie op te vragen of de aanvrager minstens op de hoogte te stellen van deze informatie zodat verzoekster haar standpunt hierover kenbaar kan maken. Ten slotte verwijst verzoekster naar nieuwe stukken die aantonen dat zij beschikt over een vervangingsinkomen, in eerste instantie arbeidsongeschiktheidsuitkering en op heden invaliditeitsuitkering.

De Raad stelt dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te besluiten dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoekster over een vervangingsinkomen beschikt. De gemachtigde verwijst tevens naar de brief van 22 mei 2018 waar wordt gevraagd aan verzoekster om haar individuele situatie toe te lichten. Specifiek stelt de gemachtigde het volgende: *“In de brief waarin betrokkene werd verzocht stukken over te maken betreffende haar huidige situatie is nochtans opgenomen dat voor zover betrokkene nog geen uitsluitel had over haar verblijfsrecht, zij ons diende op de hoogte te brengen van alle relevante wijzigingen betreffende haar situatie. Het kwam betrokkene dus toe haar stavingsdocumenten te actualiseren.”* Uit de desbetreffende brief van 22 mei 2018, aan verzoekster op 31 mei 2018 betekend, blijkt inderdaad dat aan verzoekster wordt gevraagd om haar situatie te blijven actualiseren tot op het moment dat er een besluit is genomen omtrent haar verblijfssituatie. Verweerder vraagt verzoekster in de brief van 31 mei 2018 duidelijk om overeenkomstig artikel 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet bewijsdocumenten over te maken. Er wordt gesteld dat verzoekster, indien zij een uitkering geniet, zij een attest van de uitbetalende instantie moet voorleggen met duidelijke vermelding van de aard en regelmaat van de uitkering. *“beschikker van voldoende bestaansmiddelen: (...). Bij uitkering: attest vanwege de uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering”*. Verzoekster toont in dit geval niet aan dat zij niet in staat was om stukken over te maken betreffende haar vervangingsinkomen. Uit de bij de synthesememorie toegevoegde stukken blijkt immers dat verzoekster deze stukken heeft bijgevoegd en zij er aldus over beschikt of in staat was deze op te vragen. Deze stukken kan verzoekster echter niet voor de eerste keer inroepen voor de Raad. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij stelt dat uit de door haar bijgebrachte gegevens maar had moeten worden afgeleid dat zij beschikt over een vervangingsinkomen. In geen van de neergelegde stukken wordt vermeld of verzoekster een vervangingsinkomen geniet laat staan of dit bedrag voldoende zou zijn om te voorkomen dat zij ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de gemachtigde uit het bijgebrachte uittreksel ‘mypension.be’ en het attest ‘geen steun’ van het Sociaal Huis Houthalen-Helchteren had moeten concluderen dat zij wél over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, beoogt zij klaarblijkelijk een feitelijke beoordeling door de Raad. De Raad onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekster stelt ten slotte dat er geen rekening is gehouden met de duur van haar verblijf in België, haar medische situatie en haar gezinsleven in België. Zij betoogt dat er sprake is van economische,

sociale en culturele integratie. Zij stelt dat er wel rekening dient te worden gehouden met de periode voor 31 maart 2015 omdat zij in bepaalde periodes in het bezit was van een attest van immatriculatie.

Betreffende de duur van het verblijf in België stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Betrokkene is kennelijk eind 2010 in België aangekomen. Ze deed aanvankelijk een aanvraag tot verblijf omwille van medische redenen, die op 12.04.2012 negatief werd afgesloten. In december 2012 een nieuwe aanvraag, opnieuw omwille van medische redenen. Op 19.03.2013 werd de aanvraag ongegrond verklaard. Ze vroeg daarna verschillende keren gezinshereniging aan met haar partner. Na een arrest van de RVV werd uiteindelijk het verblijfsrecht erkend op 31.03.2015. Het verblijf van voor die datum kan hier niet in rekening worden gebracht gezien betrokkene aanvragen tot verblijf indende die ongegrond bleken. Mevrouw heeft het verblijf gebaseerd op de F-kaart nog geen 5 jaar, waardoor haar verblijfsrecht intrekbaar is.”* Uit geciteerd motief blijkt dat verweerder de jaren in België tussen 2010 en 2015 niet meetelt specifiek betreffende de berekening van de termijn van vijf jaar zoals bepaald in artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet. Eerder werd reeds gesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 8 september 2014 in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, waardoor de termijn van vijf jaar nog niet was verstreken op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen op 9 april 2019. De afgifte van de bijlage 19ter waarnaar verzoekster verwijst, betreft een eerdere aanvraag gezinshereniging, die werd afgewezen met een bijlage 20 en die werd bevestigd door de verwerping van het beroep bij de Raad met arrest nr. 132 702 van 3 november 2014. Het is de aanvraag van 8 september 2014 die tot gevolg had dat de F-kaart op 31 maart 2015 werd gegeven en het is dit verblijfsrecht dat door de bestreden beslissing wordt beëindigd. Het spreekt voor zich dat verzoekster zich niet kan steunen op de bijlage 19ter die in kader van de afgewezen aanvraag werd afgegeven en die evident geen verband houdt met het verblijfsrecht dat middels de bestreden beslissing beëindigd wordt. Verzoeksters betoog kan niet worden gevolgd. Het derde onderdeel kan niet worden aangenomen.

Betreffende de medische situatie stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Wat betreft de leeftijd van mevrouw K(...) kunnen we vaststellen dat zij een volwassen vrouw is en met 52 jaar niet van dermate hoge leeftijd dat het beëindigen van haar verblijfsrecht als inhumain zou moeten worden beschouwd. Voor zover wij kennis hebben van medische gegevens van betrokkene, dient te worden gesteld dat geen van haar medische elementen heeft kunnen leiden tot erkenning van haar verblijf. Er werd tot twee keer toe beslist dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit, of het risico inhoudt dat zij een onmenselijke of vernederende behandeling riskeert in het land van herkomst. Zij heeft verder geen nieuwe medische elementen aangehaald, waardoor kan aangenomen worden dat er geen nieuwe medische bezwaren zijn.”*

Verzoekster stelt dat uit haar uittreksel van ‘mypension.be’ onbetwistbaar blijkt dat zij ziek/invalid is.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar twee eerdere aanvragen op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die werden geweigerd. Er wordt ook gesteld dat er geen nieuwe medische elementen worden aangehaald. Verzoekster toont niet aan in hoeverre er sprake is van nieuwe medische elementen. Er kan bovendien nogmaals worden verwezen naar de brief van 31 mei 2018 waarin verzoekster de kans kreeg om haar individuele situatie toe te lichten, dit tot op het moment van het nemen van de beslissing. Verzoekster kan niet voorhouden dat zij niet de mogelijkheid had om haar visie omtrent haar situatie mee te delen. Betreffende het uittreksel van ‘mypension.be’, waar staat ‘2017 Ziekte of invaliditeit 209 dagen’, stelt de Raad dat het aan verzoekster is om hier meer informatie over te geven. Waar verzoekster verwijst naar nieuwe medische stukken, stelt de Raad dat zij deze niet voor de eerste keer kan inroepen in deze procedure. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden worden voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Betreffende het gezinsleven van verzoekster, haar economische situatie en haar sociale en culturele integratie stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Wat betreft haar gezinssituatie lijkt dat deze compleet gewijzigd is. Mevrouw K(...) is niet meer samen gevestigd met meneer O(...) A(...), in functie van wie zij verblijfsrecht kreeg. Hun wettelijke samenwoning is eveneens stopgezet. Betrokkene heeft daarna met haar zoon, en ook een korte periode met M(...) A(...) samengewoond. Nu is zij opnieuw met haar zoon, A(...) K(...), gevestigd. Betrokkenes zoon is een volwassen persoon die zelfstandig een gezinsleven kan uitbouwen zonder aanwezigheid van zijn moeder. De gezinsband met een volwassen zoon kan evengoed op afstand behouden blijven. Wat betreft betrokkenes economische situatie, legde*

zij enkel een uittreksel van 'mypension.be' voor. Hieruit blijkt dat betrokkene van 2013-2014 als werknemer heeft gewerkt, het jaar erna als zelfstandige en in 2016-2017 opnieuw als werknemer. Volgens de RSZ databank Dolsis blijkt echter dat betrokkene slechts enkele dagen tewerkgesteld was in 2013. Van een tewerkstelling nadien of een huidige tewerkstelling is nergens sprake. Er kan dus bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene economische bezigheden van een buitengewone integratie getuigen en daarom het verblijfsrecht beter niet beëindigd kan worden. Qua sociale en culturele integratie legde mevrouw K(...) haar aanwezigheid in lessen Nederlands, een getuigschrift van lessen maatschappelijke oriëntatie en een attest inburgering voor. Deze zaken kunnen echter niet gezien worden als een uitzonderlijke graad van integratie of een bijzondere moeite van betrokkene om geïntegreerd te geraken, gezien dit wettelijke verplichtingen zijn. Tot slot wat betreft haar bindingen met het land van herkomst, daar legde zij zelf niets van voor. Het is echter redelijk aan te nemen dat mevrouw K(...) nog voldoende affiniteit heeft met de taal/talen en met de sociale en culturele gebruiken in het land van herkomst gezien de lange periode die zij in Turkije heeft gewoond. Het is redelijk te stellen dat ze in staat moet zijn om daar spoedig terug aansluiting te vinden met de samenleving."

Verzoekster stelt dat er sprake is van een gezinsleven met haar zoon.

De Raad stelt vast dat het hier gaat om een beëindiging van verblijf, niet om een verwijderingsmaatregel, waardoor er geen sprake is in een breuk van het gezinsleven. Verder stelt de gemachtigde dat verzoeksters zoon een volwassen persoon is die een gezinsleven kan uitbouwen zonder aanwezigheid van zijn moeder en de gezinsband op die manier vanop afstand kan worden behouden. Verzoekster betwist dit niet en beperkt zich tot te stellen dat deze motivering niet voldoet. Het louter niet akkoord zijn met de verwerende partij volstaat niet.

Verzoekster betoogt vervolgens dat de gemachtigde ten onrechte heeft overwogen dat het hebben van werk geen buitengewone integratie is. Zij stelt dat dit wel het geval is, en dat er op basis van de door haar geleverde stukken duidelijk is gemaakt dat zij heeft gewerkt en momenteel over een invaliditeitsuitkering beschikt. Zij stelt dat dat de gemachtigde een voorwaarde aan de wet toevoegt door te spreken over 'buitengewone' integratie.

De Raad verwijst vooreerst naar wat reeds is gezegd, namelijk dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde op basis van de beschikbare stukken stelt dat verzoekster op heden niet werkt en dat het aan verzoekster was om hieromtrent meer informatie te geven. Waar zij nog verwijst naar nieuwe stukken kan wederom verwezen worden naar supra waar wordt gesteld dat verzoekster deze stukken niet voor de eerste keer voor de Raad kan inroepen. Waar verzoekster stelt dat de gemachtigde een voorwaarde toevoegt door te spreken over 'bijzondere' of 'buitengewone' integratie, wijst de Raad erop dat hij in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). In dit geval stelt de Raad vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de tewerkstellingsgraad van verzoekster, op basis van de beschikbare gegevens, en maakt verzoekster niet aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld. De buitengewone integratie wijst in dit geval op de feitelijke interpretatie van de gemachtigde die heeft geduid dat de documenten betreffende de tewerkstelling niet aantonen dat er sprake is van een dermate integratie dat er toepassing dient te worden gemaakt van artikel 42quater, §1, 4) van de Vreemdelingenwet. De semantische kritiek van verzoekster kan niet tot de vernietiging leiden.

Ten slotte stelt verzoekster dat het feit dat zij Turks spreekt niet opweegt tegen haar verblijf in België, haar tewerkstelling, haar erkenning als invalide, het niet ten laste vallen van het Belgische sociale bijstandstelsel en het vormen van een gezinsleven. De Raad stelt vast dat het motief omtrent het beheersen van de Turkse taal door verzoekster maar een deel is van de bestreden beslissing, waardoor verzoekster dit motief niet kan stellen tegenover al haar specifieke omstandigheden die zij heeft aangehaald. Bovendien is er omtrent de door haar vernoemde elementen een motief in de bestreden beslissing te lezen. Ten slotte betreft het motief omtrent het Turks de bindingen met haar land van herkomst, waarvan artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat er ook rekening mee dient te worden gehouden. Verzoeksters betoog kan niet worden gevolgd. Het vierde onderdeel kan niet worden aangenomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van

oorsprong. Verzoekster maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC